

Θεοῦ βοηθεία, θέλει ἀπολαύσει καὶ ἄλλα ἕτερα κατὰ τὴν ἄφεσί μας, εἰδὲ καὶ ἄλλως, αὐτὰ ὅπου τοῦ γράφομεν εἰς τὸ παρὸν ἀβαντάριον, αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ ὕστερα, καὶ ὁ Ἅγιος Θεὸς καὶ ἡ εὐχή μας νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ τὰ προικοδοτήσῃ καὶ αὐτός, ὡς ἄνωθεν εἴπομεν, μυριοπλασίως εἰς τὰ τέκνα του . . .».

605

1808. Γραπτὰ ἔθιμα Φολεγγάνδρου, ἀπὸ 16 Αὐγ., ἐν 130, τ. 8, σ. 522. Ἐπίσης ἐν χφ. GEN 111 (60) 8.

« . . . εἰς τὸ ἐξῆς, ὅταν πωληθῇ κανένα πρᾶγμα, σπῆτι, χωράφι, ἀμπέλι, δένδρα καὶ ὅμοια στεκούμενα καὶ ἀκίνητα, νὰ ἐρωτῶνται οἱ συγγενεῖς ἀπὸ τοὺς ἀγοραστὰς ὅσοι εἶναι παρὼν εἰς τὸν τόπον ἐπάνω, παιδία, ἀδελφία, μεγάλα ἀνέψια, καὶ ἕως πρῶτα ἑξαδέλφια, καὶ νὰ τὰ πέρῃ ὁ πλέον συμμότερος συγγενής· ἀπὸ δὲ ὅσοι λείπουν εἰς ξενιτείαν, καὶ πωληθῇ πρᾶγμα γονικόν τους, νὰ μὴν ἡμπορῇ ἄλλος τινὰς συγγενής νὰ τὸ πέρῃ, εἰ μὴ μόνον πατήρ, καὶ υἱὸς καὶ ἀδελφὸς μὲ τὸν ἀδελφόν, καὶ τινὰς ἄλλος μακροσυγγενής, καὶ τοῦτο εἰς διορίαν χρόνους πέντε, ἀναμεταξὺ δηλαδὴ τῶν πέντε χρόνων ἢ νὰ ἔρχεται, ἢ νὰ γράφῃ νὰ τὸ πέρῃ ἀκωλύτως· ἀπερνῶντας ὅμως ἢ ἄνωθεν διορία, νὰ μὴν ἔχῃ κανένα δικαίωμα, καὶ νὰ εἶναι πλέον αὐταὶ αἱ πωλήσεις ἀκαταζήτηται καὶ ἀδιάσπασται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἂν κατὰ καιρὸν ἤθελε φανῇ εἰς κριτὴν τὸ παρὸν μας, νὰ ἔχῃ τὸ κῆρος καὶ τὴν ἰσχύν, ὡς οὐσα τοπικὴ μας συνήθεια . . . Πρὸς τούτοις παρακαλοῦμεν τὴν κατὰ καιρὸν κρίσιν, ὁποίας τάξεως καὶ ἂν εἶναι, ὅπου ὅποιος ἤθελε κινηθῇ κακοτρόπως νὰ ἀνατρέψῃ τὴν παροῦσαν τοπικὴν μας συνήθεια, νὰ μὴ εἰσακούεται διόλου, ἀλλὰ νὰ πληρώῃ αὐτὸς ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς κρίσεως, ὡς ἀναυρέτης τῆς τοπικῆς μας συνήθειας».

606

1808. Μπουγιουρτί, ἀπὸ 1 Ἰουνίου, Βελιδδὶν πασᾶ, βαλῆ τοῦ Μορέως, πρωτοτύπως ἑλληνιστί, ὑπὲρ τοῦ ἱατροῦ Ἀναστ. Τζιτζέλη, ἐν 210, σ. 378.

« . . . καθῆ, ἐφέντηδες τῶν καζάδων τοῦ Μορέως καὶ τῆς Λιβαδίας . . . βοῖβοδάδες, ταπίται, ἀγιάνιδες τῶν αὐτῶν καζάδων . . . πελουμπασίδες καὶ δερπεντζήδες τοῦ Μορέως καὶ τῆς Ρούμελης, προεστοὶ καὶ κοτζαμπασίδες τῶν καζάδων καὶ ἀπλῶς ὅλοι οἱ κατὰ τόπον πολιτικοί, διὰ τοῦ παρόντος ἡγεμονικοῦ πονγιοιουρτιοῦ δηλοποιοῦμεν πᾶσιν ὑμῖν, ὅτι ὁ ἐπιφέρων τὸ παρὸν . . . Διὸ προστάζομεν ἀπαξάπαντας ὑμᾶς, γνωρίζοντες τὸν ἄνθρωπον ἐδικόν μας, νὰ τὸν δίδετε χεῖραν βοηθείας εἰς κάθε εὐλογοφανῇ καὶ δικαίαν ζήτησίν του, διαυθεντεύοντες καὶ φυλάττοντες τὸ εἰς Λιβαδίαν ὁσπήτιον καὶ φαμηλίαν του, ὅπου νὰ εἶναι ἀνενόχλητοι καὶ παρ' οὐδενὸς ἀπείρακτοι. Εἰσέτι καὶ ὁ ἴδιος διὰ νὰ εἶναι πάντῃ ἀκαταζήτητος καὶ ἀβλαβής ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς πελουμπασίδες καὶ δερπεντζίδες τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μορέως, ὅταν πηγαίῃ καὶ ἔρχεται εἰς τὸν δρόμον . . .».

607

1809. Διαταγὴ πΚ. Ἱερεμίου Δ', ἀπὸ 4 Ἰουνίου, πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Τήνου,

ἐν 111, σ. 497–499.

« . . . νὰ προσέχῃς τοῦ λοιποῦ καλῶς καὶ νὰ φροντίζῃς μόνον περὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ